

บทที่ 1

ณ คอฟฟี่ช็อปเล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่ภายในบริเวณโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งกลางกรุงเทพฯ ตัวร้านทาสีขาวมวงสะอาดตาท่ามกลางแสงแดดสดใสยามเช้า ในเวลานี้ยังมีผู้คนแวะเวียนมานั่งดื่มกาแฟไม่มากนัก บริเวณดังกล่าวจึงค่อนข้างเงียบสงบ

รถเบนซ์ทรงสปอร์ตรุ่นใหม่ล่าสุดเคลื่อนเข้ามาจอดด้านในบริเวณคอฟฟี่ช็อปด้วยความเร็วสูง เสียงล้อรถที่บิดเสียดสีกับพื้นถนนทำเอาแพทย์และพยาบาลซึ่งอยู่ใกล้ๆ มองมาอย่างตำหนิ ตัวชายหนุ่มเจ้าของรถยนต์คันงามก้าวลงมาอย่างรีบเร่ง ใบหน้าเพรียวถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดสีชาอย่างดี เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกับสูทสีเทาเข้าชุด ทำให้บุคลิกสะดุดตาสะดุดใจ ทั้งชายหนุ่มก็ยังมีมารยาทดีพอที่จะหันไปขอโทษขอโพยผู้คนรอบข้าง ทุกๆ คนจึงไม่ติดใจเอาความ ต่างแยกย้ายไปทำงานตามหน้าที่ของตนต่อไป

‘คนเพิ่งมาถึง’ มองนาฬิกาข้อมือ...สายไปเกือบครึ่งชั่วโมง ปานนี้ครรลิตซ์ซึ่งกำลังนั่งรอคงก่นดาเขาไปแล้ว ด้วยอีกฝ่ายเป็นแพทย์ประจำอยู่โรงพยาบาลแห่งนี้ เวลาที่จะนัดเจอกันจึงค่อนข้างจำกัด ยิ่งเมื่อเขามา

สายมากเท่าไร เวลาที่จะได้พูดคุยกันก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น

ร่างสูงของชายหนุ่มพลิกประตูกระจกเข้ามาด้านในของร้านคอฟฟี่ช็อป สายตาคู่หนึ่งเหลียวมองรอบๆ เมื่อเห็นครรลิตีพร้อมๆกับใครบางคนซึ่งนั่งอยู่ด้วยกัน รอยยิ้มกว้างขวางก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าคมคายนั้น พลันกึ่งเดิน กึ่งวิ่งตรงไปทันที

"อ้าว ไอ้ลุง นี่ชวนนายตรีกับคุณรานามาด้วยหรือวะ"

วิวิวนท์มองไปทางตรีภพกับรานาอย่างแปลกใจ ตรีภพเองก็เป็นเพื่อนสนิทในกลุ่มของเขาซึ่งคบหากันมาตั้งแต่สมัยที่ยังเรียนชั้นมัธยมจะว่าไป...ในบรรดาเพื่อนซึ่งทั้งหลายที่เขาคบมายาวนานที่สุดก็เห็นจะมีแต่ครรลิตีกับตรีภพเท่านั้น

บุรุษฝ่ายแรกที่ถูกเอ่ยชื่อถึงนั่งอยู่อีกด้าน ส่วนตรีภพก็ยิ้ม

"เปล่าหรือกวิन्हี่ ฉันพาหนูเล็กมาตรวจที่โรงพยาบาลนะ พอดีลุงบอกว่าวันนั้นนัดกับนายไว้ พวกเราก็เลยรออยู่ด้วย"

วิวิวนท์ถอดแว่นกันแดดสีขาออก พลังมองไปที่หญิงสาวผู้เป็นภรรยาของตรีภพอย่างตกใจเล็กๆ

"อ้าว คุณรานาเป็นอะไรไปครับ"

หญิงสาวยิ้มนิดๆ สบตา กับสามีด้วยความสุขเต็มหัวใจ ขณะที่ผู้เป็นแพทย์ตอบเสียเอง

"จะเป็นอะไรเสียอีก นอกจากแกกับฉันจะได้หลานกันนะ"

"เฮ้ย จริงหรือวะ เต็ดนี่หว่าไอ้ตรี"

วิวิวนท์เลื่อนเก้าอี้ออกมา นั่ง ขณะที่ไปหน้านั้นยังไม่หายตื่นตันดีใจกับข่าวใหม่ ชายหนุ่มหันไปสั่งกาแฟกับบริการ พลังหันมาแสดงความยินดีกับเพื่อนอย่างจริงใจก่อนจะเอ่ย

"เฮ้ย อย่างนี้ต้องนัดฉลองวะ นายตรีมันร้ายมาก ตัดหน้าเราไปก่อนทุกอย่าง ไม่ว่าจะเมีย มีลูก เอ็งทำให้ข้าตกอันดับขึ้นไปแล้วนะโว้ย"

"ฮือโห่ อย่างแกทำเป็นพูดดีไป ฉันประจำอยู่ที่โรงพยาบาลนี้หลายปี

แล้ว ยังไม่เคยเห็นแกจิบหมอหรือพยาบาลคนไหนติดลักราย ทำคู้โว" ครรลธิที่ถือดไม่ไหว

"เฮ้ย อย่างฉันเนี่ยนะ ถ้าคิดจะจิบใคร คนคนนั้นไม่รอดมือฉันหรอก ที่ผ่านมาเป็นเพราะว่าฉันยังไม่เจอใครที่รักจริงๆ มากกว่า"

ครรลธิที่หันมาทางรานาที่นั่งฟังอย่างสนใจ พลังเอ่ยกันท่าเพื่อน "คุณรานาอย่าไปฟังคำพูดไอ้ซีโวนี่มากเลยครับ มันโวจนผมอายุว่าทำไมถึงมีเพื่อนอย่างมันได้"

"อ้าว ไอ้คู้ง พูดอย่างนี้ก็สวยลิวะ" ก่อนที่วิวิรินทร์จะฮึดฮัดเอาทักกับเพื่อน ตรีกภพซึ่งกำลังหัวเราะในคอก็หันมาถามทีเล่นทีจริง

"ฉันก็คิดอย่างคู้งว่ะ เห็นนายจิบสาวมาหลายรายแล้ว ยังไม่เคยตกลงปลงใจกับใครเสียที แล้วจริงๆ นายชอบผู้หญิงสไตล์ไหนกันแน่"

"แอมป์ อะแอมป์" วิวิรินทร์ทำเก๊กเสียงให้นายแพทย์หนุ่มหมั่นไส้เล็กน้อย ก่อนคู้โวถึงสเป็คสาวในฝัน "ผู้หญิงที่ฉันชอบจะต้องสวย เซ็กซี่ ทำตัวเองให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา น่ารัก เอาใจเก่ง แล้วเท่าที่ฉันมองหามานานนะ ฉันก็ได้ค้นพบความน่ากลัวอย่างหนึ่งเข้าว่ะ"

"อะไรของเอ็ง" ตรีกภพแทบจะปล่อยก้ากกับสเป็คสาวของเพื่อน ขณะที่ภรรยาเขายิ้มเจื่อนๆ

"ฉันค้นพบว่าสาวในฝันของฉันมันตรงข้ามกับอาชีพครูโดยบังเอิญนะสิ ดังนั้นขอสาบานว่าชาตินี้ฉันจะไม่มีทางไปตามจิบใครในโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยเด็ดขาด"

"เอ็งมันบ้า" ผู้เป็นแพทย์ตอกเข้าไปบ้าง รู้สึกปลงกับความคิดของนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงผู้นี้เหลือเกิน อะไรๆ ของวิวิรินทร์ดูเฉียบทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นบุคลิกท่าทางภายนอก ฐานะ การทำงาน ตระกูลก็ไปถึงระดับลูกชายคนเดียวของเจ้าสัวใหญ่ แม้กระทั่งหน้าตาที่ถึงจะบ่งบอกเชื้อชาติจีน หากสาวๆ หลายคนกลับชอบมาดตี๋หล่อของเขา แต่ทำไมแนวคิดเรื่องความรักของมันจึงดูตื่นเขินเช่นนี้

"แคะไม่รู้จะอะไรไอ้ลุง ผู้หญิงที่เป็นคนฐานะเชยแสนเชย วันๆ ไม่มีใส่อะไรนอกจากกระโปรงยาวคลุมไปถึงตาตุ่ม ถึงกระโปรงสั้นแม่คุณก็ใส่คลุมเข้าเสียฉิบ แล้วก็สวมแว่นตาทาหนาเตอะ ทำทางคงแก่เรียน ผมมุ่งเป็นมวยกลมรวบตีงเบรียะไว้ด้านหลัง บรี้อ แค่คิดก็สยงแล้ว"

"ระวังนะวินท์ เขาว่าเกลียดอะไรมักจะได้อย่างนั้น นายเคยไต่ยีนไหม"

ตรีภพเอ่ยยิ้มๆ ในขณะที่ครรลสิทธิ์ดูจะหมั่นไส้หนักกว่าใครเพื่อน แพทย์หนุ่มเล็กแขนเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ พลางบอกด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

"นี่ฉันต้องมานั่งฟังแกพล่ามเรื่องบ้าบอคอแตกตั้งชั่วโมงกว่าๆ เลยหรือ อยากจะบ้า...ขอตัวก่อนนะตรี คุณรานา...ผมทนฟังมันพล่ามต่อไปไม่ไหวแล้ว ลูไปแลกเวรตรวจคนไข้กับคุณหมอท่านอื่นยังจะดีกว่า"

ครรลสิทธิ์ลุกออกจากโต๊ะไปเสียคือๆ รานาสบตาสามีพลางกลิ้งยิ้มยากเย็น ในขณะที่วีรวิทย์ไวย

"ไอ้เนี่ย...ฉันอุตส่าห์หวังดีเตือนไม่ให้มันไปเหล่มองครูแถวไหน แต่มันกลับหาว่าสิ่งที่ฉันพูดเป็นเรื่องบ้าๆ บอๆ เออ ดี แล้วฉันจะคอยดูว่าแกจะไปคบว่าใครมาเป็นเพื่อนสะใภ้ฉัน"

ตรีภพส่ายหน้า เขาหันมาทางหญิงสาวที่นั่งข้างกายพลางเอ่ยอ่อนโยน

"ตอนนี้ผมเริ่มคิดว่านายคงพูดถูกแล้วละ หนูเลิกย้ายไปฟังนายวินท์ มันมากนักระวังเดี๋ยวลูกเราจะติดเชื่อมันเข้า"

"อ้าว เฮ้ย ไอ้ตรี นายก็อีกคนรีง"

"คุณตรีคะ" ภรรยาท้วงอ่อนๆ ด้วยต้องการถนอมน้ำใจเพื่อนสามี หากชายหนุ่มกลับหัวเราะดังก้อง บอกกับวีรวิทย์ที่นั่งหน้ามูย

"ฉันไปก่อนดีกว่าวินท์ ว่าจะกลับไปบอกข่าวหนูเล็กกำลังจะมีน้องให้คุณปู่คุณย่าฟัง แล้วไว้ว่างๆ ฉันจะแวะไปเยี่ยมนายที่บริษัทนะ"

"ใส่หัวไปเลย แล้วไม่ต้องไปเหยียบที่บริษัทฉันด้วย" ลูกเจ้าล้าวทำท่ากระพืดกระพืด

ตรีภพอมยิ้ม เขาโอบรอบเอวภรรยาหลวมๆ พาออกมาจากคอฟฟี่ช็อปแห่งนั้น โดยร่ายนัยมีท่าที่ครุ่นคิด ในขณะที่ทั้งสองเข้ามาหนึ่งภายในรถเป็นที่เรียบร้อย หญิงสาวก็หันมาถามชายหนุ่มซึ่งกำลังตั้งสมาธิกับการขับรถอยู่

"คุณตรีคะ คุณวิธวินท์เธอชอบผู้หญิงสวยมากๆ เลยหรือคะ"

"ก็หนูเล็กจำตอนที่มันจับหนูเล็กไม่ได้หรือครับ มันคลั่งคุณไปพักใหญ่เลยนะ ผมว่ามันเป็นธรรมดาที่ผู้ชายจะชอบผู้หญิงสวยนั่นแหละ แต่ถ้าวินท์มันเกิดไปเจอที่ตรงกันข้ามกับความคิดของมันเข้า และใจตันรักไปแล้ว อย่างนี้หนูเล็กคิดอย่างไรล่ะ"

"มันจะเป็นไปได้ยังไงคะ ก็ในเมื่อคุณวิธวินท์เธอออกจะพูดขนาดนั้น"

ตรีภพหัวเราะ พลังมองหญิงสาวด้วยสายตาดูอ่อนหวาน

"ทุกสิ่งทุกอย่างที่เรียกว่าความรัก มันไม่แน่นอนเสมอไปหรอกนะครับ แล้วผมก็ไม่อยากจะทำเป็นผู้หญิงเปรี้ยวแบบที่นายวิธวินท์ต้องการ เขาจะเข้ากับครอบครัวที่เคร่งครัดเหมือนบ้านนายวิธวินท์ได้ ถึงมันจะพูดว่าชอบผู้หญิงแบบนั้น แบบนี้ แต่มันก็ยังจำกัดแค่คำว่าชอบนี่ครับ คำว่าชอบกับคำว่ารักมันต่างกัน คุณคงเข้าใจนะหนูเล็ก"

หญิงสาวมีท่าที่ไม่ค่อยมั่นใจกับคำพูดของสามีนัก ตรีภพสังเกตเห็นก็พอรู้ "จะไปปลุกใจแทนนายวิธวินท์ทำไมกันครับ"

"เห็นคุณวิธวินท์เธอจับใครไม่ติดสักรายนี่คะ หนูเล็กสงสัยนะคะ" เสียงหญิงสาวอ่อนลง แต่ชายหนุ่มหัวเราะก๊าก ถ้านายวิธวินท์ได้ยินคำนี้จากปากรานาคงเสียเหลี่ยมหน้าดู

"ผมว่ามันไม่คิดจะจริงจังกับใครมากกว่า นายนี่นะลีน้อยกับปลาไหล อย่านไปสงสารมันเลย นี่แสดงว่าหนูเล็กยังไม่รู้ละสิว่าสมัยก่อนนายวิธวินท์เคยหักอกใครไว้มั่ง ผมว่ามันเป็นกรรมอย่างหนึ่งนะ พอมาช่วงนี้ถึงได้กินแห้วตลอด แต่ดูท่าทางมันก็เต็มใจกินเสียด้วย ก็แน่ล่ะ...มันเคยคิดจริงจังกับผู้หญิงคนไหนบ้าง ในเมื่อคบกันแล้วผู้หญิงเค้ารู้สึกแบบนี้..."

ใครจะอยากมาจริงจังกับมัน"

ประโยคหลังชายหนุ่มเหมือนเปรยกับตัวเองเบาๆ ด้านภรรยาจับฟังด้วยความแปลกใจ ชายหนุ่มจึงบอกให้คลายกังวล

"อย่าไปคิดมากเลยครับ ผมว่าหนูเลิกคิดร้านอาหารที่หนูเลิกอยากทานเย็นนี้ดีกว่า ผมจะพาคุณปู่คุณย่าไปทานอาหารอร่อยๆ เลี้ยงฉลองในฐานะที่ท่านจะได้เหลนคนแรก ดีไหมครับ"

"ค่ะ"

ความสุขใจของทั้งสองตอนนี้คงไม่พ้นสายใยเส้นไหมที่จะเกิดมา ถักทอความรักของทั้งคู่ให้มันคงขึ้นไปอีก ทั้งคู่ไม่เคยคิดว่าจะมีวันนี้...วันที่จะได้มาอยู่เคียงข้างกัน แต่หากเพราะความรักนี้เองที่ทำให้เธอและเขาร้อยความรู้สึกสื่อถึงกัน สร้างเป็นทางกลางหัวใจพาให้เดินไปบนถนนของชีวิตคู่ แม้จะยังไม่รู้ว่าวันข้างหน้าเป็นเช่นไร แต่เธอกับเขาก็พร้อมจะฝ่าฟันอุปสรรคด้วยใจรักอันมั่นคง

"กริ่งๆ"

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นภายในห้องรับแขกของบ้านพณิชกุล ทำให้รานากิ่งเดิน กิ่งวิ่งมารับ และปลายสายก็ไม่ใช่ใครอื่น เธอคือวิกกีหรือวิกตอเรีย นางแบบรุ่นน้องสมัยที่รานาเคยเข้าวงการเดินแบบเมื่อครั้งแรกๆ ซึ่งตอนนี้วิกกีกำลังเป็นนางแบบที่มีค่าตัวแพงคนหนึ่ง เจ้าของห้องเสื้อหลายรายล้วนแต่ต้องการเธอไปร่วมงานด้วยทั้งสิ้น

"พี่หนูเล็กหรือคะ ดีใจจังค่ะที่ที่อยู่"

"มีอะไรเล่าจะ เสียงว่าเรียงยาว" เธอได้ยื่นปลายสายตอบเสียงใส

"พรุ่งนี้พี่หนูเล็กว่างไหมคะ วิกกีก็อยากชวนพี่หนูเล็กมาทานอาหารเที่ยงด้วยกันนะคะ"

"เอ๊ะ เนื่องในโอกาสพิเศษอะไรเล่าจะ"

"ก็เนื่องในโอกาสที่วิกกีเรียนจบแล้วนะคะ อีกสามเดือนวิกกีก็จะ

ได้รับพระราชทานปริญญาบัตร โฉ้ย ดีใจจริงๆ วันนี้วิกก็ไปดูผลสอบที่มหาวิทยาลัย ยังเดินกับเพื่อนหน้าบอร์ดเลยคะ”

อีกฝ่ายชมด้วยความจริงใจก่อนรับคำชวน “พี่ต้องไปแน่นอนจะแล้วจะให้พี่เจอเราที่ไหนดีจ๊ะ”

วิกก็นัดเวลาและสถานที่เสร็จสรรพ พร้อมกับย้ำอีกครั้งก่อนวางสายไป รานาอมยิ้มมีความสุขไปกับข่าวที่ได้ฟังจากสาวน้อย ในขณะที่สามีเดินตรงมาใกล้ๆ

“ใครโทรมาหรือครับ พวกนักข่าวรีเปล่า”

ชายหนุ่มอดสยงไม่ได้ ตั้งแต่วันงานแต่งงานของพวกเขาซึ่งจัดเสร็จสิ้นไปร่วมสองเดือนที่แล้วจนบัดนี้ ยังมีกลุ่มนักข่าว รายการวาไรตี้ มาเชิญให้เขาและรานาไปออกรายการเสมอๆ ด้วยนามสกุลที่เมื่อเอ่ยปากบอกไป ใครต่อใครในวงสังคมระดับสูงก็ยอมต้องรู้จัก แม้ว่าครอบครัวเขาจะไม่นิยมนอกงานสังคมมากนัก แถมค่อนข้างเก็บตัวเงิบๆ เสียด้วยซ้ำ หากเพราะมีค้อยได้ทำตัวเป็นข่าวเช่นคนอื่น ครั้นเมื่อเขาประกาศข่าวแต่งงานของตนออกไป จึงได้รับความสนใจจากสื่อทุกประเภทที่คอยติดตามทำข่าวตลอดเวลา จนนานวัน...เขาซึ่งเรียกได้ว่าเป็นคนใจเย็นคนหนึ่งก็เริ่มทนไม่ไหว บอกปิดไปเสียเองพร้อมกับบ่น

“เราเลยอดไปฮันนีมูนกัน แะ่จริงๆ หนูเล็กเองก็เพิ่งกลับมาจากอิตาลีได้แค่สามเดือน ระหว่างนี้ก็ต้องวุ่นวายกับงานแต่งงาน แถมจบงานไปแล้วแทนที่จะได้พัก กลับกลายเป็นว่าต้องมาออกรายการเพราะผม”

ชายหนุ่มรอฟังคำตอบจากหญิงสาว ซึ่งรานาหัวเราะเบาๆ

“ไม่ใช่่นักข่าวที่คุณตริกกลัวหรอกคะ แต่เป็นวิกที่ต่างหาก”

“เฮ้อ” ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจด้วยความโล่งอก ถามอย่างสนใจ “แล้ววิกก็เป็นยังไงมั่งล่ะครับ”

“วิกก็โทรมาบอกหนูเล็กว่าตอนนี้เธอเรียนจบแล้ว นี่ก็โทรนัดหนูเล็กไปฉลองนะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง รู้สึกดีใจกับวิกกีผู้เปรียบเสมือนเป็นน้องสาวอีกคน ในขณะที่ภรรยาบอกสถานที่และเวลานัด ชายหนุ่มรีบขึ้นอาสา

"ฉันจะไปรับไปส่งหนูเอง ระหว่างที่คุยกับวิกกี ผมก็จะได้ไปเดินซื้อของขวัญให้ในโอกาสที่วิกกีเรียนจบ หนูเลิกว่าดีไหมครับ"

"ดีเชียวค่ะ แต่รบกวนเวลางานคุณตรีรีเปล่าค่ะ" หญิงสาวเกรงใจเล็กน้อย

"โอ้ วิกกีก็เหมือนน้องสาวผมคนหนึ่ง จะไปเรียกว่ารบกวนได้ยังไง แถมแถวนั้นก็อยู่ใกล้บริษัทผมด้วย ไม่ลำบากเลยสักนิด"

หญิงสาวสบตาสามีด้วยความขอบคุณ อีกฝ่ายรั้งร่างเธอมากอดหลวมๆ พลงเอยด้วยความรักสุดหัวใจ

"ผมอยากทำอะไรให้คุณให้มากกว่านี้ ตลอดเวลาที่ผ่านมาสสามปี ทำให้ผมรู้ว่าการที่เราไม่ได้บอกรักใคร่ไป ทั้งๆ ที่เรารักเขามากแค่ไหน เขาก็คงไม่รู้ ฉะนั้นผมขอแก้ตัวใหม่ เอาทั้งชีวิตผมเลย คุณจะได้ไม่หนีผมไปไหนอีก"

"แล้วหนูเลิกจะหนีคุณตรีรีไปที่ไหนได้อีกค่ะ ยิ่งตอนนี้ต้องจับให้อยู่เลย หลวมตัวลงไปเยอะแล้ว"

ชายหนุ่มหัวเราะพลงรั้งหญิงสาวเดินไปยังห้องนั่งเล่นซึ่งอยู่ติดกัน หากหญิงสาวกลับคิดอะไรขึ้นมาได้ เธอจึงเอ่ยถามสามี

"ความจริงวิกกีก็น่ารักนะค่ะ คุณตรีรีว่าไหม"

ชายหนุ่มเริ่มฉงน "ทำไมถามผมแบบนี้ล่ะ ระวังอะไรผมกับวิกกีรีเปล่าครับ ถ้าคุณเคยได้ยินพวกนักข่าวมันปล่อยข่าวอะไรบ้าง ก็อย่าไปสนใจเลยนะ ผมกับวิกกีไม่ได้มีอะไรต่อกันจริงๆ"

เขาอธิบายยืดยาวด้วยกลัวว่าหญิงสาวจะไปรับรู้อะไรมาผิดๆ เพราะสมัยก่อนชายหนุ่มเคยทำงานเพลงซึ่งมีวิกกีเป็นนางเอกมิวสิค ย่อมจะโดนเรื่องรักไปโรมเป็นธรรมดา

"โอ้ ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ แต่ทำไมเราไม่จับวิกกีให้คู่กับคุณวินท์เลยล่ะคะ ตรงสเป็คคุณวินท์เลยนะ" เสียงชายหนุ่มหัวเราะแทบจะก้องไปทั้งบ้าน

"ผมจำได้นะว่าวิกก็ไม่ค่อยชอบหน้านายวินท์เท่าไรре ชอบหาเรื่อง
แกล้งนายวินท์ทุกทีสิน่า"

"ก็คุณตรีบอกเองนี่คะ ยิ่งเกลียดอะไรยิ่งได้ยั้งนั้น" ดวงตาคมเข้ม
ของตรีภพมองจอมวางแผนด้วยความเอื้ออาทร

"เฮ้ ถ้าอยากจับคู่ให้นายวินท์ก็เอา แต่ผมว่าไม่น่าจะเป็นไปได้
หรอก"

"ไม่ลองไม่รู้คะ"

หญิงสาวเอ่ยอย่างมาดมั่น หากในใจชายหนุ่มพอจะรู้อะไรบางอย่าง
ถึงแม้วินท์จะพูดปาวๆ เกี่ยวกับสาวในฝัน แต่ก็เชื่อว่าคนที่
ที่เหมาะสมกับวินท์น่าจะมีคามมั่นคงทางอารมณ์มากกว่าสาวน้อยที่
ภรรยาเขาคิดจะจับคู่ให้ มันก็เท่านั้นเอง

บทที่ 2

ภายในมุมเงียบๆ แห่งหนึ่งของร้านอาหาร รานาฟังสาวน้อยตรงหน้า พูดคุยอย่างร่าเริง นับจากที่เธอกลับมาจากอิตาลี เนื่องจากติดตามคณะ มูลนิธิเพื่อสังคมไปถ่ายทำสารคดีที่นั่นถึงสามปีเต็ม ก็มีวิกกีเท่านั้นที่ยัง คงติดต่อสม่ำเสมอ ในขณะที่เธอศ เพื่อรักอีกคนก็อยู่ไกลถึงภูเก็ต แม้ จะห่างหายจากกันไป แต่สัมพันธ์ทางใจยังคงอยู่เหมือนเดิม

วิกกียกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นดื่มพลางเอ่ย "ตอนนี้วิกกีไปสมัครงานแล้ว ค่ะ หลักฐานบางอย่าง เช่นทรานสคริปต์ วิกกีก็ต้องรอกทางมหาวิทาลัย และสงสัยว่าวิกกีก็ต้องหาเวลาไปตรวจร่างกายด้วย เพราะมีบางบริษัท เช่นพวกบริษัททัวร์ เขาขอให้ส่งแนบมากับประวัติการศึกษาเลยคะ นี่ก็ ไม่ได้ตรวจร่างกายมาหลายปีติดกแล้วด้วย"

"เราอย่าละเลยเรื่องสุขภาพของเราะวิกกี พยายามเจียดเวลาไป ตรวจบ้าง ถ้าเป็นอะไรขึ้นมาจะได้รักษาทันท่วงที" รานาพูดเตือนด้วยความห่วงใยก่อนที่สีหน้าจะสลดลง "พีจำได้นะ ตอนที่แม่ที่ป่วยเป็น มะเร็ง พี่ทำอะไรไม่ได้แล้ว กว่าจะรู้ว่าแม่เป็นอะไร มันก็ลามเข้าไปถึง ชั้นที่สาม หมอดหวังเสียแล้วละวิกกี"